

ת"ד 2722/02/16 - מדינת ישראל נגד אריה שרף

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 2722-02-16 מדינת ישראל נ' שרף
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אריה שרף

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפני מואשם כי ביום 16.9.15 בשעה 11:00 או בסמוך לכך נסע ברכב משא סגור אחוד מסוג ניסאן ברחוב הורדים בקדימה. נטען כי הנאשם יצא מחניה בצד הדרך כאשר אותה שעה, נסע בדרך רכב מסוג פורד. הנאשם נכנס למסלול התנועה מבלי לתת זכות קדימה לרכב המעורב, חסם את דרך נסיעתו וגרם להתנגשות. כתוצאה מהתאונה נפגעה נהגת הרכב המעורב ולכלי הרכב נגרם נזק.

הוראות החיקוק המיוחדות לנאשם:

אי מתן זכות קדימה לרכב הנע בכביש, ביציאה מחצרים - עבירה לפי תקנה 64(ב)(2) לתקנות התעבורה.

נהיגה בחוסר זהירות - עבירה לפי תקנה 21 ג לתקנות התעבורה.

התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם נהג ברכב.

הנאשם אף מודה כי יצא מחניה וכי היה מגע עם הרכב של המעורבת, אך לטענתו הוא סיים את השתלבותו בנתיב בכיוון הנסיעה והתאונה נגרמה בשל סטיית רכבה של המעורבת לכיוונו.

פרשת התביעה:

בהסכמה הוגש דו"ח הפעולה מיום 16.9.15 של השוטר גרנד שאן **ת/11**, בו כותב השוטר כי התקבל דיווח על רכב שהתהפך. בהגיעו למקום, ראה רכב פורד הפוך ולידו אם וילדיה. האם מסרה כי נסעה ברכב, ורכב מסוג ניסאן השייך לנאשם שמסר כי לא זוכר מה קרה בדיוק פגע בה בחוזקה הרכב התהפך, והנאשם חילץ אותם מהרכב, בוחן הוזמן למקום, ולקח פרטי האירוע והמעורבים, רכבה של המעורבת נגרר ורכבו של הנאשם שוחרר, הנאשם מסר שלא נפגע ולא זקוק לטיפול רפואי ושוחרר לדרכו.

עדת תביעה 1 - לילך אוהיון

הנהגת המעורבת. העדה העידה כי ביום 16.9.15 בשעה 11:00 נסעה ברחוב הורדים בקדימה במהירות איטית של עד 30 קמ"ש וכל מה שהיא זוכרת הוא שרכבה קיבל מכה והתהפך בצורה שצד הנהג ברכב היה כלפי מטה ועל כן היא מניחה שהרכב קיבל מכה מצד ימין.

לדבריה לא ראתה את רכבו של הנאשם נכנס לכביש. משהוצע לה כי הסתובבה לאחור ולפיכך סטתה אומרת כי אף בהנחה שהסתובבה להסתכל על הילדה לא הזיזה את הרכב לימין.

עד תביעה 2 - אלון ליפקוביץ.

שוטר, בוחן תנועה.

העד הגיש לוח תצלומים **ת/2**, דוח בוחן **ת/3**, תרשים **ת/4**, סקיצה ודו"ח פעולה **ת/5**, חקירת נאשם מיום 16.9.15 **ת/6**, חקירת נאשם מיום 20.9.15 **ת/7**, מזכר מיום 16.9.15 **ת/8**, מזכר בדיקת מצלמות **ת/9**, מזכר בדיקת הרכב במגרש **ת/10**.

בת/3 ציין הבוחן כי מהממצאים שנאספו בשטח ומהעדויות מגיע לקביעה כי רכבה של המעורבת פגע עם חזיתו הימנית בדופן השמאלי קדמי של רכב הנאשם. רכב זה יצא מחנייה. כתוצאה מהפגיעה, רכבה של המעורבת נדחף שמאלה לנתיב הנגדי והתהפך על הדופן השמאלי שלו, וחלקו הקדמי של רכב הנאשם נדחף ימינה והתיישר.

הבוחן העיד כי לפי הבנתו המקצועית ע"פ הנזקים שהיו לרכבים, מיקום הרכבים והממצאים בשטח כמו הבוץ שנפל מרכבו של הנאשם, רכבו של הנאשם היה במהירות תחילת נסיעה וכנראה במהירות איטית, יצא מחניה והיה בתפנית לכיוון צד שמאל, רכבה של המעורבת באה מאחוריו בנסיעה ישר, כנראה תוך ניסיון בריחה לכיוון שמאל, ואז היה מגע בין חזית ימין של רכבה של המעורבת לדופן שמאלי קדמי באיזור הכנף של רכבו של הנאשם וכתוצאה מהמכה רכבה של המעורבת נדחף לצד שמאל והתהפך.

ביחס לטענת הנאשם כי שפוכת הבוץ שנפל ברכב מעידה במדויק על מקום האימפקט, טען הבוחן כי שפוכת הבוץ נותן את המקום המקורב לאימפקט במקום הפגיעה. להערכתו מקום האימפקט היה טיפה יותר אחורה מאחר ולבוץ לוקח חלקיק שניה לרדת. לדבריו שפוכת הבוץ לא מקבילה לרכב ב-100%.

לטענת הבוחן, טענות הנאשם בחקירתו אינן מתיישבות עם הממצאים בשטח, אשר חיזקו את הקביעה העובדתית לפיה

הנאשם יצא מחניה עובר לתאונה.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם:

הנאשם העיד כי יצא עם רכבו מחניה, אך לטענתו החנייה ממנה יצא, נמצאת מספר מטרים לפני מקום החנייה עליו מצביע הבוחן המשטרתי.

לדבריו הספיק להתיישר באופן מלא בנתיבו, לטענתו התאונה אירעה לאחר שכבר התיישר באופן מלא בנתיב הנסיעה ואילו רכבה של המעורבת אשר לטענתה לא ראתה את התאונה היה בנתיב הנגדי. לגרסת הנאשם התאונה נגרמה בעקבות כך שהמעורבת מצאה את עצמה באמצע הכביש, ולפיכך חזרה לנתיב נסיעתו ופגעה בדופן השמאלי של רכבו.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי אכן יצא מחניה וקיימת מחלוקת בינו לבין הבוחן המשטרתי על מקום החנייה ממנה יצא.

הנאשם אף אישר כי יכול להיות שלא הבחין ברכב המעורב לפני התאונה וגם אם הבחין בו, אזי הוא הבחין בו מרחוק ולא נתן דעתו למציאות רכב המעורבת - עובר לאימפקט.

המאשימה בסיכומיה ביקשה לקבל את מסקנת הבוחן המשטרתי לפיה הנאשם השתלב מחנייה וטרם שהספיק להתיישר בנתיב הנסיעה, חסם את נתיב נסיעת הרכב המעורב וגרם לתאונה ולפיכך יש להרשיע את הנאשם.

הנאשם בסיכומיו טען כי גרסתו לפיה יצא ממקום החניה הנמצא מספר מטרים לפני המקום אותו ציין הבוחן לא נשללה וכי הוכח לטענתו כי רכבו כבר בתוך נתיב הנסיעה ואילו רכבה של המעורבת היה ברובו בנתיב הנגדי, לפיכך לא הייתה עליו חובה לתת זכות קדימה ויש לזכות ותו מהאישומים המפורטים בכתב האישום.

דין והכרעה

לאחר שמיעת הראיות, שקילתן ובחינתן, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי התאונה התרחשה עקב יציאה הנאשם עם רכבו מחניה בצד הכביש ואי מתן זכות קדימה לרכבה של המעורבת אשר נע בכביש.

בחנתי מכלול העדויות והראיות אשר הונחו לפניי.

הגעתי למסקנה כי עדויות התביעה הינם עדויות מהימנות, התרשמתי כי העדים אשר העידו מטעם התביעה הינם עדים אמינים, אשר עשו כל שביכולתם להעיד כמיטב זיכרונם, למרות פרק הזמן שחלף מאז האירוע (למעלה משנתיים).

בסיכומיו מבקש הנאשם למצוא סתירות בגרסת המעורבת. אינני רואה עימו עניין זה עין בעין. נעדה העידה כפי זכרונה ואיננה מנסה לשפר או לייפות את גרסתה. העדה מאשרת כי הסבה ראשה לאחור, אך עומדת בתוקף על דבריה לפיהם לא סתה מנתיבה. הריני נותנת אמון בגרסתה זו! לו ביקשה לשקר, יש להניחה כי הייתה טורחת להסתיר העובדה שהסתובבה לכיוון בתה.

אשר לעדות הנאשם:

לבד מתיאור העובדות כגרסתו, טרח הנאשם וצירף עדות סברה, סקיצות ודגמים ובהם השתמש לפרט פרשנותו לאופן התרחשות התאונה. במקביל, אישר הנאשם כי אין לו השכלה פורמלית בתחומי פיזיקה או בתחומי מכניקה או הכשרה קודמת כבוחן תנועה. בנסיבות אלו, לא היה בדבריו כדי לסתור מהימנותו של הבוחן המשטרתי המחזיק בתעודת בוחן משנת 2010 ומיומנותו הוכחה לשביעות רצוני (ראה סיפא לדו"ח בוחן עמ' 4).

אף בהדגמה אשר ביצע, לא היה בה כדי להביאני למסקנה שונה.

בסיכומיו טענות מטענות שונות כנגד קביעות הבוחן ויושרתו המקצועית - טענות אלו לא מצאו כל ביסוס עובדתי במהלך שמיעת הראיות ואינן עולות בקנה אחד עם הנאמר ע"י העד בחקירה ראשית ובחקירה נגדית.

לדוגמא לא הונחה בפניי ולו בדל ראיה הקובעת באופן מדעי או באופן אמפירי כי התנהגותם של חלקי הבוץ הנמצאים בגחון המכונית דומה להתנהגותם של גרגירי הפפריקה בהם בחר הנאשם לעשות שימוש בהדגמותיו.

אין השוואת משקל סגולי, מבנה מולקולרי, רמת לחות, השפעת המסה, התנהגות קינטית וכו'...

יחד עם זאת למרות טענתו של הנאשם בעדותו כי לא יצא עם רכבו ממקום החניה אותו ציין הבוחן המשטרתי לפני שנכנס לנתיב התנועה, הודה בעדותו כי אכן יצא מחניה (עמ' 11 שורה 29 לפרוטוקול; עמ' 13 שורה 17 לפרוטוקול), בחקירתו הנגדית הודה הנאשם כי יצא ממקום חניה וכי המחלוקת בינו לבין הבוחן הינה על מיקום החניה ממנה יצא (עמ' 17 שורה 12 - עמ' 18 שורה 3 לפרוטוקול).

הנאשם אף לא חלק על כך כי נכנס עם מכוניתו לכביש, לדרך החוצה, והכוונה לרחוב הוורדים.

הנאשם אף אישר בעדותו כי לא הבחין ברכבה של המעורבת, אם כי מניח האפשרות שיכול להיות שהבחין בה מרחוק (עמ' 18 שורות 4-7 לפרוטוקול).

יש לציין כי בחקירתו במשטרה ציין הנאשם כי הבחין ברכבה של המעורבת רק אחרי התאונה. (שורות 27-29 לת/7).

לנהג היוצא מחניה או מחניון לתוך כביש, חובת מתן זכות קדימה לתנועה הנעה בכביש החוצה אשר אליו הוא מבקש להיכנס. חובה זו קיימת בין אם יש תמרור בכיוון נסיעתו ובין אם לאו.

בסימן ט' לתקנות התעבורה (שנושאו "זכות קדימה") קובע המחוקק - בתקנה 64(ב)(2) את חובותיו של נהג במקרה של יציאה מחצרים או מחניה וכניסה לדרך.

וכך מורה המחוקק בתקנה 64 (ב)(2) לתקנות התעבורה:

" נוהג רכב היוצא מחצרים, מדרך גישה, גישה לבית, מתחנת דלק, מתחנת שירות, ממקום חניה לכלי רכב וכיוצא באלה, או מכל מקום שאינו דרך, והוא עומד להיכנס לדרך או לחצותה - יאט ויתן זכות קדימה לכלי רכב המתקרבים באותו כביש לפני שייכנס לכביש".

תקנת ההגדרות קובעת מתן זכות קדימה:

" מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם ".

הריני קובעת עובדתית, כי הנאשם יצר הפרעה ממשית בנתיב התקדמות רכב המעורבת. ולסוגיה זו, אין כל הבדל לשאלה בין אם יצא ממקום החנייה כפי טענת הבוחן המשטרתי ובין אם יצא ממקום חנייה אחר ברחוב כטענתו.

כאמור נתתי דעתי למסמכים ולחומרים שצורפו ע"י הנאשם, אולם מדובר בתוצרים אשר הופקו ע"י הנאשם אשר אינו מומחה לקביעת ממצאים בתחומים אלו ואין בהשכלתו כדי להעיד ולחוות חוות דעת מומחה בעניין זה, לא היה בעדותו ובסברותיו השונות כדי לסתור חו"ד הבוחן המשטרתי וממצאיו. (בשולי הדברים אף יש להזכיר כי הבוחן המשטרתי הינו עד ניטראלי לעומת הנאשם שהינו "צד מעוניין").

ממצאי:

1. הריני מאמצת מלוא ממצאי הבוחן המשטרתי ואף נאמנים עליו דברי המעורבת.
2. הריני קובעת כי הנאשם יצא מחניה במקביל לכביש.
3. הריני קובעת כי בזמן האימפקט הנאשם טרם השלים השתלבותו בנתיב הנסיעה.
4. הריני קובעת כי הנאשם הפר זכות קדימת המעורבת.
5. הריני קובעת כי חוסר זהירותו של הנאשם הוכחה בכך שלא הבחין ברכב המעורבת עובר לאימפקט ואף יצר הפרעה בנתיב נסיעתה.
6. הריני קובעת כי הנאשם גרם להתרחשות התאונה. תאונה אשר כתוצאה ממנה נחבלה נהגת הרכב המעורב ברכב וניזוקו שני כלי הרכב.

הריני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ח, 16 יולי 2018, במעמד הצדדים